

již spotřebováno, neměla, když tu nešlo o případ obnovy řízení trestního pro týž čin vznesena býti nová obžaloba a vydán opět nový rozsudek, obžalovaného odsuzující. Rozsudkem krajského soudu v Mor. Ostravě byl proto porušen zákon ve své stěžejní zásadě »ne bis in idem«. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §u 33 a 292 tr. ř. uznati právem jak se stalo.

Čís. 2841.

Pojmy náhrady škody v § 187 a v 229 tr. zák. jsou zcela rozličné; v onom případě vyžaduje se náhrada celé škody činem způsobené nebo narovnáním stanovené, v tomto případě však toliko náhrada škody pachatelem podle jeho možnosti.

(Rozh. ze dne 1. července 1927, Zm I 12/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. prosince 1926, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§ 181 a 182 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud sprostil obžalovaného ve příčině zpronevěry 12.792 K, spáchané v letech 1905 až 1911, přiznav mu beztrestnost jednak pro účinnou lítost podle §§ 187 a 188 b) tr. zák., jednak pro promlčení podle §§ 227 a násl. tr. zák. Soud pokládá tuto zpronevěru právem za samostatný trestný čin. Státní zastupitelství napadá tento výrok, pokud se opírá o trestnost vylučující důvod promlčení, toliko výtkou, že nelze trestní věc rozdělovati na dva trestní děje, nýbrž že sluší na ni nahlížeti jako na čin jednotný, na kterémžto podkladě pak dovozuje, že o promlčení při zpronevěrách prováděných od roku 1905 až do roku 1924 v jednotném útoku tu nemůže býti řeči. Leč tato námitka je, jak dovozeno, pochybená a zůstává při nedostatku jiných námitek nedotčen sprostňující výrok nalézacího soudu, pokud se opírá o trestnost vylučující důvod promlčení, v celém svém rozsahu. Tu zjišťuje totiž soud, že splněny jsou veškeré zákonem v §§ 227 až 229 tr. zák. předpokládané podmínky; že vypršela desítiletá lhůta promlčecí; že se obžalovaný nedopustil v této lhůtě zločinu; že nemá již z činu užítku v rukou, a že, prodáv svoje i své manželky nemovitosti a dav z tržebné ceny náhradu na 83.154 Kč 93 h, jakož i na oněch 12.792 K, dal poškozené obci podle svých sil zadostučinění a náhradu škody. Tento výrok v jeho celistvosti, jakož i v jednotlivých jeho částech týkajících se podmínek promlčení stanovených v §§ 228 a 229 tr. zák. zmateční stížnost státního zastupitelství nenapadá. Zejména nedotýkají se tohoto výroku ani vývody zmateční stížnosti v příčině náhrady škody předložením dokladů na 2298 Kč 69 h. Jsouť pojmy náhrady škody s hlediska §§ 187, 188 tr. zák. a

s hlediska §u 229 tr. zák. podstatně rozlišné; vyžadujeť se v onom případě náhrada celé škody činem způsobené nebo narováním stanovené, v tomto případě však toliko náhrada škody pachatelem podle jeho možnosti, a tu napadá zmateční stížnost státního zastupitelství výhradně výrok v příčině nahrazení škody celé, totiž škody s hlediska §§ 187, 188 tr. zák., nechávajíc však nedotčen výrok o promlčení v celém jeho obsahu, jakož i v jednotlivých jeho částech. Podle tohoto stavu věci je tedy jasno, že by bylo zbytečno, uvažovati ještě o tom, zda jsou opodstatněny výtky zmateční stížnosti ve příčině otázky náhrady škody podle §§ 187 a 188 b) tr. zák., kdyžť byly bezvadně a bez odporu rozsudkem zjištěny veškeré předpoklady, opodstatňující trestnost vylučující důvod promlčení zpronevěr spáchaných v letech 1905 až 1911. Bylo proto zmateční stížnost státního zastupitelství jako neodůvodněnou zavrhnutí.

Čís. 2842.

Vhodným předmětem krádeže (§ 171 tr. zák.) jsou věci, které jsou současně v držení více osob, i pro kteroukoliv z osob těch.

Pojem »pro svůj užitek« jest opodstatněn jakýmkoliv způsobem nakládání s věcí, jaký jest výronem práva vlastnického.

Trestanec, jenž utekl v trestaneckých šatech, dopustil se ohledně šatů krádeže.

(Rozh. ze dne 2. července 1927, Zm II 60/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 29. prosince 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 10, správně čís. 9 písm. a) tr. ř., domáhá se zmateční stížnost sprostění stěžovatele z obžaloby, dovozujíc, že v jednání stěžovatelově není skutkové podstaty ani krádeže, ani zpronevěry, protože stěžovatel byl beztak v držení věcí, nahý odejít nemohl a nebyl podán důkaz, že si věci chtěl přivlastniti a zašantročiti. K námitkám přisvědčiti nelze. Předpokládá-li zákon pro pojem krádeže, že pachatel odnímá věc z držení jiné osoby, má tím jednání pachatelovo na zřeteli ne tak po stránce té, že si pachatel zjednává držení věci, v jejímž držení dosud nebyl, nýbrž spíše po stránce té, že jím zanikne držba, vybaví se věc z dosahu skutečné moci a zneemožní se volné s věcí nakládání osoby, která dosud věc držela. Vhodným předmětem krádeže jsou tudíž věci, které jsou současně v držení více osob, i pro kteroukoliv z osob těch: pachatel odnímá takovou věc z držení ostatních spoludržitelů, změňuje-li dosavadní svou držbu s jinými společnou v držbu výhradní. Proto nezáleží na tom, zda sluší v tom,